

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: A fővárosi alkalmazottak
községi élelmiszerraktára.

Forrás: Népszava

Bp.

(Hely)

1915. X. 5.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (O

Osztályozás

Tárgy

389.65

Hely

Idő

1915

Személy

× A fővárosi alkalmazottak községi élelmiszerraktára. Jelentettük már, hogy a fővárosi alkalmazottak részére élelmiszerraktárt rendeztek be a Központi Városháza épületében. Az alkalmazottak megörültek a jó híreknek; abban reménykedtek, hogy most már a megszokott uzsoraáraknál jóval olcsóbban fognak a legszükségesebb élelmiszerekhez jutni. Ebben a reményben megváltották 30 fillérért a bevásárló könyvecskét és „beleegyeztek” abba, hogy fizetésüknek egy százalékát levonják a polgármester által tervezett jóléti intézményekre. (A polgármester ur ugyanis elrendelte, hogy aki fizetésének egy százalékát nem adja oda „önként” balatoni üdülőtelepre, tisztviselők

adósságainak rendezésére és egyéb — egyelőre még ismeretlen — jóléti célokra, annak ne adjanak árukat az alkalmazottak áruraktarából.)

Az élelmiszerraktár már megnyílt és „működik”, de — mint az érdekelt alkalmazottak panaszozik — nincs köszönet benne. Először is: mindössze csak néhány cikket árusítanak benne. Másodsor: az árak többnyire magasabbak, mint a városi árubódékban, amelyekben bárkit kiszolgálnak, még ha nem áldozza is föl fizetésének egy százalékát belépődíj fejében. Aki az árak magasságát szóvá teszi, annak azt mondják: az ám, de ez jobb minőségű áru, mint az, amelyet a bódékban árusítanak. Harmadsor: ennek ellenére az árak egyrésze nagyon silány minőségű. Talán a cukor az egyetlen áru, amit olcsóbban (102 fillérért) adnak; de mi haszna? Tíz kiló cukornál a különbség mindössze 40 fillér, ellenben az alkalmazott nevének villamos vasuti költsége 32 fillér, sőt ha eseléddel megy, 64 fillér és ehhez járul még a pár órai — esetleg félnapi — idővesztés. Az alkalmazottak azt hiszik, hogy

célszerűbb lett volna, ha utalványokat kaptak volna az egyes községi árubódéhoz, mert ebben az esetben a bevásárlás rájuk nézve nem járna annyi költséggel és idővesztéssel és meg lehetett volna takarítani a külön áruaktár — bizonyára tetemes — költségeit is. Ámde némelyek (bizonyára rosszmájú emberek) azt hiszik, hogy jórészt éppen azért kellett az alkalmazottak számára ezt a drága és rossz külön áruaktárt berendezni, hogy ott mellékjövedelmekre nyilják alkalom egyik-másik kegyelt egyénnek és új állásokra néhány idősebb hölgynek, akik megható hozzá nem értéssel, a legegyszerűbb kereskedelmi és kiszolgálási gyakorlat hiányával intézik az ügyeket. Ilyen körülmények között számos alkalmazott a 30 filléres bevásárlási könyvecskét egyszerűen elteszi a hadiállapot kuriozumai közé kedves emlékeknek; a többi pedig mihamarább le fog mondani a bevásárlások folytatásáról. Elvégre gyöngé minőségű és mégis nagyon drága holmikért nem muszáj Kőbányáról és Óbudáról a Központi Városházára utazgatni, az ilyen előnyös bevásárlásokat el lehet intézni a szomszédbeli árdrágító boltoknál és kofáknál is.

Székesiővárosi házinyomda 1915.